
Neklid

Sidney Sheldon, Tilly Bagshawe

Přesně v tom samém okamžiku v kanceláři zpravodajské agentury Reuters, sídlící na Manhattanu, novinář Damon Peters sledoval, jak mu zčernala obrazovka počítače a naskákaly na ní důvěrně známé, počítačově vygenerované červené balonky. Totéž se stalo v londýnských *Timesech*, v *New York Times*, *China Post* a *Sidney Morning Herald* a dalších stovkách novin a mediálních organizacích po celém světě.

Až na to, že tentokrát, jakmile první balonky vylétly k okraji obrazovky, popraskaly a vykutálela se z nich tlustá tmavá velká písmena a vytvořila mrazivý vzkaz:

AŤ ŽIJE ŽENEVA! HENRY GRANSTON R.I.P.

Na Manhattanu se Damon Peters otočil na své židli a pohlédl na svého kolegu Mariana Janneyho. „Kdo je Henry Cranston?“

„Nemám páru.“

„A co se sakra stalo v Ženevě?“

Podle vyjádření místních bylo explozi slyšet na několik kilometrů. Tlaková vlna prohodila Clotilde Cranstonovou předními dveřmi jejich domu, roztránila jí pánev a zlomila čtyři žebra.

Jako zázrakem přežila.

Stejně tak jejich pes Wilbur.

Henryho Cranstona výbuch rozmetal na milion prolhaných, podvodných a záštiplných kousků.

* * *

Tracy Whitneyová se znovu pozorně zahleděla na záběry z místa neštěstí v Ženevě.

K vidění toho moc nebylo. Suť ze zahradní zídky. Utržený prst.

Greg Walton se otázel: „Za jak dlouho se tam můžete dostat?“

Tracy seděla v jeho kanceláři v Langley, kde ji seznámil s posledním vývojem boje proti Skupině 99. Byl únor, tři dny po vraždě Henryho Cranstona. Tracy strávila poslední měsíc ve Washingtonu, kde nabírala fyzické i duševní síly. Na nátlak Grega Waltona byla na přísné vysokokalorické dietě, a přestože pořád zůstávala štíhlá, už to nebyla ta vyzáblá stařena, jež se objevila u Gregových dveří. Bílé vlasy si obarvila do svého původního kaštanového odstínu a lékař jí předepsal silné prášky na spaní, které zabíraly.

Jediná neúspěšná součást léčebného plánu byla psychoterapie. Tracy zdvořile zodpověděla všechny terapeutovy otázky, ale odmítala se zaobírat Nickovou smrtí.

„Kdybych ta dvířka otevřela,“ vysvětlovala, „nepřežila bych to.“

Nedala si to vymluvit a její sebejistota byla v tomto bodě tak neotřesitelná, že si dokonce i ostřílený a zkušený terapeut ve službách CIA začínal myslet, že má Tracy pravdu. A tak místo zbytečného rozebírání svého nitra se Tracy v rámci psychoterapie ponořila do utajovaných svazků, které zpravodajci vedli na Altheu.

Po mnoha hodinách strávených zkoumáním všech stop a důkazů, jak elektronických, tak fyzických, Tracy věděla o Althee víc než kdokoliv jiný na světě.

Až na to, kdo je.

Anebo jak je možné, že mě zná.

Anebo proč se zapletla se Skupinou 99.

Anebo jestli opravdu zavraždila mého syna.

Tracy se nemohla dočkat, až vyrazí do terénu a začne ji hledat. Ale až do výbuchu v Ženevě neměli žádné nové vodítko.

Teď to vypadá, a podezřelé internetové záchyty to potvrzují, že by Althea mohla být fyzicky ve Švýcarsku, když došlo k atentátu. Možná se dokonce zúčastnila jednání v soukromé bance v Curychu dva dny před útokem. CIA se stále pokoušela získat záznam z tamějších bezpečnostních kamer stejně jako povolení vyzpovídat dotčeného bankéře, avšak zatím bez úspěchu.

„Snažit se ze Švýcarů vytáhnout nějaké informace je jako pokoušet se vymámit z právníka přímou odpověď,“ postěžoval si včera Greg. „Myslela byste si, že jsme nepřátelé.“

Tracy povytáhla obočí. „To si umím představit.“

Greg se ušklíbl. „Kam se poděla důvěra?“

Ti dva si vybudovali slušný pracovní vztah založený na přátelství a respektu. Umožnil to zejména Milton Buck, jenž se natolik ponořil do pátrání po Hunteru Drexelovi, který jako by se propadl do země, že ani nechodil na společné schůzky.

„Můžu odletět dnes večer, jestli chcete,“ navrhla Gregovi.

„Podle mě je to dobrý nápad. Jestli se na to cítíte.“

„Cítím,“ usmála se.

„Dobře,“ usmál se na oplátku.

V klasické bílé hedvábné blůze, černých cigaretových kalhotách, s čerstvě obarvenými vlasy sčesanými dozadu a pletí lesknoucí se díky kombinaci prášky vynuceného spánku a zdravé stravy dnes Tracy vypadala nádherně. Byla připravená. Krásná. V kondici.

„Letenku si vyzvednete na letišti,“ poučil ji Walton. „Pamatujte si, že oficiálně pro nás nepracujete. Mělo by vám to poskytnout víc vyjednávacího prostoru se Švýcary.“

„Chápu.“

„Zkuste je okouzlit. Když to nezabere..., vyzkoušejte alternativní cesty... k nalezení Althey.“

Tracy přikývla. Tohle by šlo. „Alternativní cesty“ byly její specialita. Alespoň kdysi.

„Vím, že budete vynalézavá.“ Greg Walton jí podal složku nadepsanou „Tajné“. „Nějaké lehké čtení do letadla. Hodně štěstí, Tracy.“

„Ušil jsi to na mě!“

Alexis Argyros, alias Apollo, držel telefon dál od ucha. Althea na něho ječela, syčela a prskala bezmocným hněvem jako příšlápnutý had. Jak se situace parádně otočila!

Cítil se báječně.

„Nebud' směšná,“ odpověděl, když konečně zmlkla. „Zorganizovali to naši švýcarští bratři. Nemám s tím nic společného. Mám moc práce s lovením našeho kamaráda Huntera. Nebo už jsi na něj zapoměla?“

„Máš s tím společného úplně všechno! Chceš mi namluvit, že se to stalo úplně náhodou zrovna v době, kdy pobývám ve Švýcarsku?“

„Všechno se netočí kolem tebe, Altheo.“

Ještě před několika měsíci by si netroufl být na ni tak drzý. Ale teď? Teď si to může dovolit.

Vycítila, že se dobře baví, a vypálila: „Jsi nemocný, Apollo. Každý to ví. Henryho Cranstona jsi zabil, protože tě vzrušilo dívat se, jak umírá.“

„Copak tebe nevzrušilo, když jsi sledovala, jak Bobu Daleymu explodoval mozek?“ opáčil Apollo.

K jeho potěšení se Althea chvěl hlas, když odpověděla: „Samozřejmě že ne. To bylo něco úplně jiného a ty dobře víš, proč musel zemřít.“

„Myslíš?“ Pohrával si s ní jako kočka s myší.

„A tím to mělo skončit!“

„Ale přijdou na řadu další. A bude jich spousta. Jedno procento světové populace je pěkně velké číslo. Utlačovaní konečně okusili, jak chutná pomsta, a chtějí víc!“ Hlas se mu zachvíval vzrušením. „Hamižní, nenasytí parchanti, jako je Cranston, kteří drancují tuhle planetu, si zaslouží smrt.“

Drancování planety. Tuhle frázi používají ekologičtí válečníci ze Skupiny 99 v souvislosti s těžebním průmyslem. Dřív se tomu Althea smála, považovala to za projev nedospělosti a sklony k melodramatičnosti, názor, jenž může razit jenom příliš sebevědomý student. Některé stránky spojené se Skupinou 99 jí vždycky přidělovaly starosti, ale kvůli Danielovi se s tím vypořádala. Když však nyní slyšela, jak Apollo zneužívá mladické ideály k ukájení svého sadismu a krvežíznivosti, zamrazilo ji do morku kostí.

Apollo se rozchechtal. „Hlavně si pamatuj, Altheo,“ vysmíval se jí. „To ty jsi otevřela brány pekla, ne já.“

Tohle jsem udělala? přemítala, sotva telefon oněměl. Zírala přes jezero na majestátní Alpy v pozadí. *Otevřela jsem brány pekla?*

Došla si pro kufr a začala spěšně balit.

„Něco k pití, madam?“

Hlas letušky Tracy přenesl zpátky do přítomnosti.

„Kávu, prosím. Černou.“

Bude ji potřebovat. Složka, kterou dostala od Grega Waltona – jeho představa „lehkého čtení“ –, byla prakticky neproniknutelná analýza nejenom byznysu Henryho Cranstona, ale i frakovacího průmyslu jako celku. Skupina 99 dlouhodobě brojila proti hydraulické těžbě břidlicového plynu, pro-

tože považovala pumpování obrovského množství natlakované vody se speciálními chemikáliemi do podzemí za velmi škodlivé pro životní prostředí. *Proto zavraždili Cranstona?*

Pokud ano, tak se modus operandi skupiny zásadně mění. Předchozí útoky, cílené na těžební průmysl, byly jak kybernetické, tak finanční povahy. A pravdou zůstává, že pouze několik hodin před Cranstonovou smrtí ze dvou korporátních účtů záhadně odtekly čtyři miliony dolarů. Zmíněné účty byly vedeny u stejné soukromé banky v Curychu, kde Althea údajně jednala. Všechno spolu až podezřele souviselo, obzvlášť když Tracy věděla, že Hunter Drexel v době svého únosu pracoval na reportáži z prostředí frakovacích společností. Jeho předchozí reportáže vrhaly světlo na mnohá kontroverzní témata. Během své pestré žurnalistické kariéry se potýkal s takovými tabuizovanými tématy, jako je zneužívání dětí v katolické církvi, policejní brutalita nebo korupce bující ve světě mezinárodní humanitární pomoci.

Ale proč by Skupina 99 unášela člověka, který se chystal napsat velmi otevřené svědectví o nekalých praktikách ve zmíněném odvětví, a tím pádem proti nim bojoval stejně jako oni?

A proč by zabíjeli Henryho Cranstona, když už si dali tu práci s provedením brilantního a úspěšného ekonomického útoku?

Brutální vražda kapitána Daleyho se jevila jako přelomový okamžik, kdy se Skupina 99 rozhodla snížit k násilí. Jako by se ze dne na den z aktivistů stali teroristé.

Proč? podivila se Tracy, zatímco listovala svěřenými materiály. Jak jejich věci prospěje zabíjení lidí?

Poslední třetina spisu Grega Waltona byla věnována muži, který se s ní chtěl setkat, až se vrátí ze Švýcarska. Byl jím ropný magnát jménem Cameron Crewe.

Na jeho jméno občas někde narazila. Před lety o něm psali v *New York Times* a nedávno v *Newsweeku* v souvislosti s jeho rozsáhlou charitativní činností. Jestli má frakování „přijatelnou tvář“, potom jí je Cameron Crewe. Společnost Crewe Oil proslula ekologicky citlivými těžebními metodami a na rozdíl od svých konkurentů pumpovala miliony dolarů do oblastí zasažených těžbou. Postavila školy v Číně, nemocnice v Africe a realizovala projekty dostupného bydlení v Řecku, Polsku a několika bývalých sovětských republikách. Její peníze putovaly i na Slovensko. Firma vytvářela pra-

covní místa, sázela stromy a rozdělovala svůj kapitál po celém světě. Možná z toho důvodu se jako jediná z pěti největších hráčů nikdy nestala cílem Skupiny 99.

Sám Cameron Crewe byl poznamenán tragédií. Jeho jediný syn Marcus podlehl ve čtrnácti letech leukémii. Zemřel ve stejném věku jako Nicholas. Brzy nato se Creweovi zhroutilo manželství. Tato holá a smutná fakta posloužila k tomu, že v něm veřejné mínění začalo vidět zranitelného člověka. Lidé ho měli rádi.

Zdá se ironické, že Hunter Drexel byl v Moskvě unesen zrovna ve chvíli, kdy kráčel na schůzku s ním. A spojení tady nekončilo. Henry Cranston byl kromě jiného přímý konkurent Camerona Crewea. Jak se Tracy nyní dočetla, Crewe Oil obdržela od Cranston Energy Incs. nabídku podílet se na těžbě břidlicového plynu v Polsku. Vzhledem ke Cranstonově smrti to vypadá, že kontrakt převezmou celý. Proslýchá se, že beztak v zákulisí tahali za nitky v případě smlouvy s Řeckem, na které Henry pracoval předtím, než princ Achileas spáchal v Sandhurstu sebevraždu.

Světla v kabině se ztlumila a spolucestující se začali chystat ke spánku. Tracy místo toho usrkávala kávu a rozsvítila si světýlko na čtení. Na okamžik přitiskla tvář k okénku a zahleděla se do tmy.

Tehdy si vzpomněla na Nicholase. Vzpomínkám na syna se ubránila jen na omezenou dobu. Spánek byl nejhorší. Sotva usnula, pronásledovaly ji sny. Bylo to zvláštní, ale nejednalo se o noční můry. Naopak byly krásné, takové momentky z minulosti. Někdy se v nich vyskytoval i Blake, jindy Jeff. Ale vždycky tam byl Nicholas, usměvavý, rozesmátý, drželi se s Tracy za ruku a měli propletené prsty. Ve snech dokonce syna slyšela a cítila. Vníkala jeho vůni. Působil tak opravdově. Tak živě.

Potom se probudila a pocit ztráty na ni znovu dopadl drtivou silou, těžký jako kovádlina. Nevzpomínala si, kdy naposledy procitla, aniž by vykřikla, plakala a šermovala rukama před sebou, jako by mohla Nicka zadržet. Jako by mohla sáhnout do svých nádherných snů a přitáhnout si ho zpátky k sobě...

Vzpomněla si na Jeffa.

Má taky takové sny?

Je dnes večer někde venku, cítí v duši prázdno a beznaděj, a pokouší se zacelit mezeru, která v něm zůstala po Nickově smrti?

Cítila se provinile za to, že před ním utekla. Uvědomovala si, že i on musí krutě trpět. Ale pravdou bylo, že neměla sílu se s ním setkat. Nick se mu tolik podobal... Bylo by to příliš těžké. Kromě toho z vlastní zkušenosti věděla, že sdílený žal není poloviční žal. Ztráta člověka není týmová hra. Každý se s tragédií vyrovnává jinak.

Tracy potřebovala být sama.

Znovu se chopila zpravodajské složky a vytěsnila z mysli vzpomínku na Jeffa spolu s představou Blakea Cartera a milovaného Nicka.

Na slzy bude čas později. Může syna oplakávat celý život.

Právě teď musí najít ženskou, která ho zavraždila.

Tracy vyběhla na Rue de la Croix Rouge rozpálená doběla.

Chodník pokrýval sněhový poprašek a pofukoval ostrý vítr. Ale krev v ní vřela tak divoce, že chlad skoro ani nevnímala. Energicky kráčela ke katedrále svatého Petra.

Arogantní hajzl! Jak se opovažuje?

Během krátkého setkání v jeho kanceláři se Monsieur Gerald Le Doux, řídicí partner Ronde Suisse Private Bank, projevil jako sexistický, blahosklonný, nadřazený a všeobecně protivný chlápek. Připomínal jí švýcarskou verzi Clarence Desmonda, staršího prezidenta Fiduciary Bank & Trust ve Filadelfii, kde Tracy kdysi pracovala jako počítačová specialista. Už tehdy na Desmonda pohlíželi jako na dinosaura, který měl neustále nějaké narážky, ženy poplácával po koleni a vyprávěl „neškodné“ vtípky, jimž se smáli výhradně muži. Ovšem Monsieur Le Doux, stojící na vrcholu bankovního nového věku modernosti a transparentnosti, stále mává praporem šovinismu.

„Jak mohu tak krásné dámě pomoci?“

„Vy, dámy, máte svá tajemství, slečno Whitneyová, a my také.“

„Odvažují se tvrdit, že nejste obeznámená se zdejšími bankovními zákony, mladá dámo. Nemám povinnost poskytovat vám jakékoliv informace o našich klientech, nadto s kamerovým záznamem.“

„Předpokládám, že jste přijela do našeho půvabného města nakupovat.“
Záštitelný trpaslík.

Možná by setkání, které nepřineslo kýžené ovoce, posuzovala lépe, kdyby ostatní schůzky tady v Ženevě dopadly podle očekávání. Z návštěvy vdovy

Henryho Cranstona, plus jeho milenky a sekretářky, si odnesla obrázek muže natolik nepřijemného, až se divila, že ho někdo nevyhodil do vzduchu mnohem dřív. Zrazoval ženy, podváděl obchodní partnery a terorizoval zaměstnance. Seznam jeho nepřátel byl sakra dlouhý. Ale kromě všeobecné povahy jeho podnikání ho nic nespojovalo s Altheou nebo Skupinou 99.

Nicméně Skupina 99 se na internetu přihlásila k zodpovědnosti za atentát. Althea významně mlčela. CIA ani švýcarská tajná služba neobdržely žádný zašifrovaný vzkaz. Tracy jako obvykle prostřednictvím počítače prohledávala záznamy hotelů a penzionů a nevynechala prodej letenek, jízdenek a půjčovny aut. Avšak Althea jako by se rozplynula stejně spolehlivě jako čtyři miliony dolarů Henryho Cranstona.

Vzpomněla si, jak ji Greg Walton nabádal, aby „byla vynalézavá“, a tak se spojila se dvěma starými známými ze své podvodnické minulosti. Bývalý bankéř Pierre Bonsin se občas měnil ve zloděje, ačkoliv on sám by se tak nenazval. Uměl čarovat s finančními modely všeho druhu a narušit každý algoritmus a sám sebe považoval za šachistu darebáka, jenž se pokouší oblafnout mezinárodní bankovní systém. Tracy ho požádala, aby se podíval, jestli Althea figuruje v záznamech banky Ronde.

Druhého starého přítele, Jima Cage, který přes den prodával jachty a v noci otvíral sejfy pomocí výbušnin, požádala, aby se mezi svými kontakty přepetal na ženu, jež se v týdnech před Cranstonovou smrtí sháněla po výbušninách.

„Bude to Američanka, vzdělaná, atraktivní a bohatá. Vysoká, tmavovlasá – i když mohla vystupovat v převlečení.“

K Tracyinu nesmírnému zklamání vyšly obě žádosti naprázdno. Počítačový systém banky Ronde byl skutečně napaden zvenčí a ocitl se v ohrožení.

„Za posledních šest týdnů k tomu bohužel došlo čtyřikrát,“ vysvětloval Pierre Bonsin. „Za každým z útoků mohla být ta tvoje ženská, ale neexistuje způsob, jak to ověřit. Je doba hackerů, Tracy. Dobře to víš. Kyberútoky jsou součástí každodenního života a míří na všechny velké banky.“

Nepochodila ani u Jima Cage.

„Žádná ženská tvého popisu výbavičku k výrobě bomby nesháněla,“ oznámil jí ve své luxusní kanceláři s výhledem na jezero. „Vlastně se po ní nesháněla vůbec žádná žena – bez ohledu na popis.“

Jim Cage byl fešák klasického střihu, takový ten stárnoucí seladon – vysoký, tmavý typ, trochu moc opálený a s přehnaně vybělenými zuby. Tracy se

mu vždycky líbila a těšilo ho, že za ty roky vůbec nezestárla. Akorát mu připadala dost hubená. Pod šaty z lahvově zeleného kašmíru se jí rýsovala žebra. Některým mužům se to líbí, ale na Jima to už bylo trochu moc. Stejně byla pořád kočka a mohly za to především její smaragdové oči. Anebo spíš nefritové? Buď jak buď, nyní na něho hleděly vyčítavě. Doufala v lepší zprávy.

„Jde o to, Tracy, že my dva jsme ze staré školy. Pořád rádi vyřizujeme věci osobně. Mluvíme s odborníky, s umělci. Skupina 99 funguje jinak. Jsou to děti. Všechno, co potřebují k sestrojení bomby, si seženou na netu. Už v tom není žádné kouzlo.“

Althea není dítě, pomyslela si Tracy. *A smrt Henryho Cranstona špetku kouzla nepostrádala*. Ale chápala, co jí chce sdělit. Althea je příliš mazaná, aby riskovala, že ji někdo zahlédne, anebo aby zanechávala stopy.

Cestou k Saint-Gervais Les Bergues si Tracy přitáhla kožich pevněji k tělu a udělala něco, co bytostně nesnášela – přiznala porážku. Velmi by se divila, kdyby Althea nebo pohřešované čtyři miliony dolarů byly pořád v Ženevě, nebo dokonce v Evropě. Blahosklonné a povýšenecké chování bankéře Le Douxe byla jen hořká třešnička na zcela okoralém dortu. Celá tahle cesta je jen obrovská ztráta času.

„Pozor!“

Tracy se natolik pohroužila do svých myšlenek, že nekoukala, kam šlape, a bez varování tvrdě vrazila do muže kráčejiícího proti ní. Zavravorala a leknutím upustila kufřík. Ten se otevřel a lejstra v něm uložená se rozlétna do všech stran.

„Počkejte, pomůžu vám,“ ozval se muž, když je Tracy začala překotně sbírat. První věc, která ji zarazila, byla, že ji oslovil anglicky. Druhá bylo to, že mu celý obličej prozářil široký a upřímný úsměv.

„Děkuju vám,“ zadrmolila. Propadala se hanbou. Rychle posbírali rozházené dokumenty. „Omlouvám se,“ vydechla. „Obávám se, že jsem byla úplně mimo.“

„Chápu.“ Muž se stále usmíval. Když jí podával svazek dopisů, všiml si jména na obálce prvního z nich. Užasle se podíval na Tracy a otázal se: „Vy... vy jste Tracy Whitneyová, že?“

Tracy se zamračila. „My se známe?“

„Zatím ne.“ Muž se usmíval stále víc a víc. „Ale měli jsme se příští týden sejít v New Yorku. Jsem Cameron Crewe.“

* * *

U večere v Rasoi by Vineet, michelinskou hvězdou oceněné indické restauraci v Mandarin Oriental, hotelu, kde Tracy bydlela, se o Cameronu Creweovi hodně dozvěděla.

Například zjistila, že zářivé úsměvy, kterými ji obdařil při prvním setkání, jsou u něho vzácné. Ne že by nebyl přátelský anebo vstřícný, ale víceméně působil vážným dojmem.

Tracy se uchýlila ke klasické úvodní větě: „Co vás přivedlo do Ženevy?“

Crewe už jí stačil vysvětlit, jak se o ní dozvěděl. Před několika dny mu zavolał Greg Walton a navrhl, aby se setkali. Ale neprozradil jí, co dělá ve Švýcarsku.

„Myslím, že jsem tu z téhož důvodu jako vy,“ odpověděl. „Anebo z velmi podobného. Smrt Henryho Cranstona má v našem oboru vážné důsledky. Cranston Energy se chystala uzavřít nějaké smlouvy, které by mohla převzít moje společnost. Přiletěl jsem, abych se zde setkal s Henryho partnery a dohodl se na termínech.“

„Nechci se vás dotknout,“ osmělila se Tracy, „ale není to tak trochu supí politika? Vždyť toho pána právě zavraždili. To, co z něho zbylo, sotva vychladlo.“

Cameron Crewe věcně pokrčil rameny. „To je byznys. Henry a já jsme nebyli osobní přátelé. Ačkoliv..., i kdybychom jimi byli, rychle bych sebou hodil, abych získal kontrakt s Poláky. Frakování je obor, který se rychle rozvíjí. Když se tam nedostaneme my, pak Exxon nebo Číňani určitě, to mi věřte.“

„Právě to Cranstona zabilo,“ podotkla Tracy.

Cameron usrkl vína. „Možná.“

„Copak vás to neznervózňuje?“

„Ne. Ani ne. Upřímně řečeno, rozhodí mě máloco.“

Objednali si a během večere si povídali. Jídlo bylo božské – Tracy by přísahala, že lepší kuřecí dopiazu nejedla ani v Dillí. Ale především ji zaujala konverzace.

Z Camerona se vyklubal fascinující člověk, a to ji překvapilo. Tohle skutečně nečekala. Ze zkušenosti věděla, že miliardáři jsou většinou nafoukaní a arogantní, dokonce i ti s filantropickými sklony. U Camerona však tyto povahové rysy nenašla. Vzorně se ovládal, připadal jí až moc vážný a byl ve lice zdvořilý. Když se usmál, jeho úsměvy hřály, jako když se skrze mraky prodere slunce. Avšak ze všeho nejvíc ji upoutal hluboký smutek usazený v jeho očích.

Netvářil se zklamaně. Právě naopak. Rozhovor ho zaujal stejně jako Tracy, zejména když přišla na přetřes Skupina 99, její podíl na smrti Henryho Cranstona a zjevná změna jejich taktiky. Smutek tu zkrátka *byl*, trvalá součást jeho osobnosti jako černá opona na pozadí jeviště. Herci mohou zpívat, tančit nebo se smát, ale za nimi zůstává temnota.

Tracy na tom byla stejně. Opona poprvé padla, když její matka spáchala sebevraždu. A potom znovu, o něco později, když se domnívala, že ji zradil Jeff. S každou ztrátou byla o stupeň tmavší. Nickova smrt ji proměnila v půlnoční černě.

Potkalo Camerona po synově smrti totéž?

Už kvůli tomu se s ním cítila spřízněná.

Číšník se chystal dolít jim vychlazené chablis, ale Cameron ho zdvořile zarazil gestem ruky.

„Já to udělám,“ oznámil mu. „Potřebujeme si promluvit v soukromí.“

„Zajisté, pane Crewe.“

Znají ho tu. Tracy to udivilo. Třeba sem často jezdí za obchody a je v zájmu drahých restaurací pamatovat si bohaté a vlivné klienty, jako je on.

„Zajímá vás, co si o Skupině 99 myslím?“ Dolil Tracy skleničku.

„Ano.“

Na večeři Tracy přišla v jednoduchých černých košilových šatech a le-gínách. Na jiné ženě by tento outfit možná působil nudně a odbytě, ale u Tracy krásně zdůrazňoval její alabastrovou pleť a byla v něm neuvěřitelně elegantní. Kaštanové vlasy nechala rozpuštěné a na štíhlé šíji se leskl drobný křížek posetý smaragdy v odstínu jejích očí. Cameron si s úlekem uvědomil, že ho to k ní silně táhne. Dlouho po žádné ženě nezatožil. Až moc dlouho.

Musí být opatrný.

„Abych vám řekl pravdu, Skupina 99 mě fascinuje,“ přiznal na rovinu. „Svým způsobem se liší od všech teroristických hrozeb, s nimiž jsme se kdy setkali. Ovšem v některých ohledech jsou staří jako dinosauři.“

Tracy vyčkávala, až svoji myšlenku rozvede.

„Chci tím říct, že na jednu stranu je jejich ‚model‘, pokud to tak nazveme, jedinečný. V podstatě neexistuje žádná byrokracie. Žádná oficiální hierarchie nebo vedení. Žádné překážky vstupu. Vzali jednoduchou ideu a rozšířili ji po celém světě. Velmi rychle a velice efektivně.“

„A ta idea je jaká?“

„Že svět není spravedlivý,“ odpověděl Cameron. „Že systém, který umožní jednomu procentu populace ovládat více než padesát procent světového bohatství a zdrojů, je ze své podstaty špatný. Což je těžké zpochybnit.“

Ano, pomyslela si Tracy. *To je.*

„Skupina 99 lidem říká, že *oni*, zbylých devadesát devět procent, nemusí sedět na zadku a nechat si to líbit. Že mohou s touto nespravedlností něco udělat. Stačí jim počítač, trocha vynalézavosti a držet při sobě. To je působivá zpráva. A zabrala.“

„A to je ten jejich novátorský přístup?“ ujišťovala se Tracy.

Cameron přikývl. „Tohle a technologie. Jenom se nad tím zamyslete. Díky počítačům mají téměř neomezené možnosti. Všechno napojené na počítačovou síť se dá napadnout. *Cokoliv*. Databáze tajných služeb. Systémy jaderných zbraní. Banky. Vládní budovy. Armáda. Zařízení na kontrolu chorob. Nad hlavou nám krouží satelity, které nejenom že předpovídají počasí, ale také ho ovlivňují a vůči napadení jsou zranitelné. Jenom si to *představte*.“ Oči se mu třpytily. „Představte si, že dokážete ovládat počasí, způsobit přírodní katastrofu, anebo regulovat vodní toky. Co kdyby teroristi uměli způsobit povodně nebo tsunami? Anebo rozšířit dýmějový mor?“

Tracy se zamračila. „Ale no tak. To už je trochu sci-fi, ne?“

„Myslíte?“ Cameron povytáhl obočí. „Zeptejte se Grega Waltona na program CIA zaměřený na kontrolu počasí a terorismus s ní spojený. Mluvím vážně, Tracy. Nejsme jediní, kdo se tím zabývají. Všichni přemýšlejí o terorismu 2.0, akorát Skupina 99 na tento problém ještě víc upozornila.“

„Oukej.“ Tracy zamyšleně uždíbovala z chlebové placky. „Povězme, že máte pravdu, a tohle všechno je možné – alespoň teoreticky, a Skupina 99 je v čele téhle změny. Proč se potom vrací ke starým metodám, jako jsou únosy, popravky, bombové atentáty? Chci tím říct, že když mají v rukách potenciální sílu moderních technologií, proč činí pomyslný krok zpátky? Nemluvě o tom, jaký obrázek si o nich udělá veřejnost. Přes noc se z hrdinů stanou ničemové.“

„Přesně!“ Cameron udeřil pěstí do stolu. Úsměv byl zpět. „A v tom je právě ten paradox. Skupina 99 se projevuje úplně novým a odlišným způsobem, ale v konečném důsledku nepřinášejí nic nového. Na okamžik zapomeňme na taktiku, i když i ta je důležitá. Zaměříme se na jejich motivaci. Strhněte z nich tu sociální spravedlnost Robina Hooda a odmyslete si boj za zelenou planetu – a co vám zůstane? Já vám to povím. Závist. A vztek.“

A taky testosteron. Kdo nás vyzývá na souboj? Mladí neschopní, a především nemajetní muži.“

„Ke Skupině 99 se hlásí i spousta žen,“ připomněla mu Tracy. „Stačí se podívat na Altheu.“

Cameron mávl opovržlivě rukou. „Pokud víme, tak je ve skupině jediná, která jim velí. Tedy pokud odhlédneme od toho, že nemají žádné oficiální vedení.“

„Ale i tak...“

„Ale i tak nic.“ Cameron byl neoblomný. „To je, jako byste ukázala na Bénazír Bhuttovou a prohlásila, že Pákistán je rájem pro ženská práva, protože tam měli prezidentku. Nenechte se zmýlit, Tracy. Skupina 99 je celá o mužích. Tenhle rys je společný pro všechny teroristy za posledních sto let. Možná tisíc let. Přemýšlejte o tom. Islámisté, IRA, baskičtí separatisté, dokonce i Černí panteři. Všichni se schovávají za nějakou ideologii – náboženství, nacionalismus, rasismus, na tom nezáleží. V případě Skupiny 99 je to ekonomika. Ale to není důležité. To, co důležité opravdu je, a platí to ve všech případech, je skutečnost, že hybateli těchto hnutí jsou mladí muži stojící na spodních příčkách ekonomického žebříčku. Cítí se bezmocní a mají zlost. Případá jim, že nemají žádnou budoucnost. Možná nemůžou sehnat práci. Možná si nemůžou vrznout. Na tom nesejde. Oni nebojují za správnou věc. Uchylují se k násilí, protože jim to dělá dobře. Takhle prostě to je. Já jim říkám ztracení kluci.“

Tracy mu pozorně naslouchala a vše si ukládala do paměti.

„Kdyby byli ti ze Skupiny 99 chytří, využili by své výhody a drželi se kyberútoků. Ale oni chytří nejsou. Anebo se hlasy těch chytrých ztrácejí v řevu těch ztracených. Určitě víte, že se tohle hnutí zrodilo v Řecku.“

„Vím,“ přikývla Tracy. Udivilo ji, kolik toho Cameron ví. Na druhou stranu spolupracuje s CIA jako ona. Možná četli stejné složky.

Zajímalo by ji, jestli je mu známo, že Hunter Drexel utekl před svými zachránci. Greg Walton zdůrazňoval, že tato informace je té nejutajovanější povahy. Neměla by se uchylovat k předčasným závěrům. Přesto by velice ráda věděla, jak blízko má Crewe k CIA.

„Řecko znám,“ pokračoval Cameron. „Hodně jsme tam obchodovali a přispívám na tamější charitu. Tu zemi potkala hotová tragédie. Takhle to dopadá, když dotlačíte lidi za hranice jejich možností. Čítankový příklad.“

„Jejich premiér to nazval humanitární krizí,“ podotkla Tracy.

„Má pravdu. Stejně jako Německo s reparacemi po první světové válce, kdy se utrpení lidí na ulici už nedalo dál snášet. Z politického hlediska nastává vzestup mužů jako je Calles. A pod povrchem muži jako Argyros založí Skupinu 99. Alexis Argyros může být chytřejší než průměrný voják ISIS, ale nakonec jeho působení stejně skončí násilím.“

Číšník odnesl prázdné talíře. Tracy neměla hlad, přesto si objednala dezert, nějaký mléčný pudink s rýží, který jí Cameron doporučil. Znělo to nechutně, ale ve skutečnosti byl nadpozemsky lahodný. Dál si povídali.

Přeložila Jana Vičková